

Hen syn dertil. Jeg samstemmer med det ærede Medlem deri, at egentlig burde vi helst forandre Bestemmelsen til simpel Majoritet.

Chr. Nielsen: Som Medlem af Forretningsudvalget vil jeg tillade mig at udtale, at jeg var tillaldt til et Møde i Forretningsudvalget, hvor der, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne oplyste, manglede to Medlemmer, og efter en lille venstabelig Forhandling blev Resultatet, at vi ikke kunde blive enige om at opstille Noget, saaledes at de Vædringsforslag, der ere fremkomne fra de ærede Medlemmer, ikke kunne betragtes som kommende fra Forretningsudvalget, og hvis det bærer Skin af, at det er Forretningsudvalget, der har stillet Forslagene, maa jeg selvfølgelig protestere derimod. Med Hen syn til den foreslaede Vædring kan jeg fatte mig i al Korthed, idet jeg tilbels kan slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra den 3die Landstingsmand for 1ste Kredts (Blom). Det forundrer mig saa meget mere, at der skulde være Grund til at forandre Antallet fra $\frac{3}{4}$ til $\frac{3}{5}$, naar man ser hen til, at Bestemmelsen i Forretningsordenen for dette Thing ogsaa er gjældende for det andet Thing. Jeg kan saa godt forstaa Motivet til Vædringsforslagets Fremkomst nu. Motivet er naturligvis, som det ogsaa er sagt, det, der stete i Slutningen af forrige Samling. Jeg vil meget indstændig bede ærede Medlemmer om ikke at stemme for denne Vædring; thi det vilde efter min Mening kun sætte mere ondt Blod, og jeg tror, at der er nok i Forveien, saa det skulde man ikke indlade sig paa. Efter den nu bestaaende Forretningsorden er det saaledes, at 16—17 Medlemmer kunne forhindre, at en saadan Sag nyder Fremme; men efter den foreslaede Vædring skal der 26—27 dertil, og det er ikke at tage den mindste Smule Hen syn til Mindretallet her i Landstinget, naar der forlanges saadanne Tal. Jeg maa derfor paa det Bestemteste fraraade at vedtage disse Vædringer, og jeg vil henstille til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, om han ikke kunde finde sig beføiet til at tage Forslaget tilbage.

Schlegel: Jeg ønsker kun at sige et Par Ord, for i alt Fald at klare min Stilling. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at ifjor brugte man denne Paragraf i Forretningsordenen paa den Maade, at Landstinget udelukkes fra at behandle Tillægsbevillingslovsforslaget. Folkethinget havde som sædvanlig beholdt Finantsloven i saa lang Tid, at det ikke var muligt for

Landstinget at blive helt særtdigt med den, og Tillægsbevillingsloven beholdt det saa længe, at vi med de ordinære Frister ikke engang kunde faae den til første Behandling. Landstinget, som har et grundlovmæssigt Krav paa at behandle baade Finantsloven og Tillægsbevillingsloven, blev ved Folkethingets langsomme Behandling eller sene Fremsendelse af disse Love ude af Stand til at behandle dem med de ordinære Frister. Vi ønskede da, at Fristerne skulde forkortes, for dog at komme til at sige et Ord med; men den Del af Thinget, som slutter sig til Flertallet i Folkethinget, negtede os denne Forkortelse og sluttede sig for saa vidt til Folkethingets sene Fremsendelse af Lovforslagene, som de ved deres Botum bidrog til at forhindre Landstinget i at bruge sin grundlovmæssige Ret til dog at tale et Ord med om de finantsielle Love. Det kalder jeg efter min Opfattelse Misbrug af Mindretallets Ret, det er et Mindretalstyranni, som det ikke synes mig, at Landstingets Flertal kan være tvungen til at finde sig i. Det var klart, at det ikke var for at tænke over Sagen, at man ikke vilde tillade, at Fristerne blev forkortede, thi Sagen selv havde jo foreligget i mange Maanedes i det andet Thing, og der havde været Leilighed nok til at tænke over den, hvis man som sagt trængte dertil. Men Hovedgrunden var jo dog synlig for Alle, og det var den, at de, der vare imod den Bestemmelse, der stod paa Tillægsbevillingsloven, vilde forhindre Flertallet i at gjøre den Ret, det jo utvivlsomt har, gjældende, til i alt Fald at komme til at stemme over det foreliggende Lovforslag. Det er for at forhindre en saadan Brug af Forretningsordenen, at jeg har været med til at stille Forslaget.

Th. Nielsen: Det kan vel siges at være en af de store Svagheder ved de frie Forsatninger overhovedet, at Mindretallene ere udsatte for at blive, om jeg saa maa sige, underkuede af Flertallene. Det har man maasse ikke fra første Færd af været saa lige opmærksom paa, men Erfaringerne fra de forskjellige Lande og ogsaa her fra vort eget Land have jo belært os om, at det er et af de Misbrug, der kunne finde Sted, at Mindretallene blive underkuede eller, for at bruge et lidt stærkere Udtryk, tyranniserede af Flertallene. Man har jo derfor ogsaa alle Begne, efterhaanden belært af Erfaringerne, søgt at tage forskjellige Forholdsregler imod, at det skulde finde Sted. Man har sagt som saa, at man maa sikre sig derimod, fordi det, der er Flertal i Dag, jo kan blive Mindretal i Morgen.